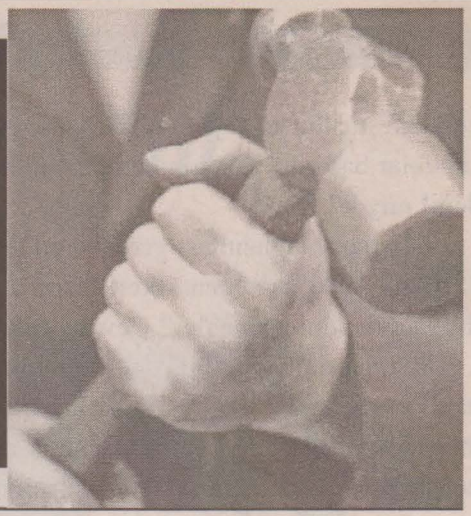
Sınıfa karşı sınıf!

Bursa İşçi Bülteni

İşçi Bülteni Özel Sayı 480 - Eylül 2009



12 Eylül karanlığı sürüyor...

Darbecilerden hesabı emekçiler soracak!



Bundan tam 29 yıl önce, bir Eylül sabahı karanlığa uyanıldı bu ülkede. Görülebilen tek renk yeşil, duyulabilen tek ses de tank, silah ve postal sesleriydi.

12 Eylül 1980... bir karanlık tarihi olarak çöktü üzerimize. Sabaha karşı gerçekleştirilen darbeyle binlerce insan gözaltına alındı, tutuklandı, işkenceden geçirildi veya vatandaşlıktan çıkarılarak sürgüne gönderildi.

Kenan Evren komutasındaki ordu, büyük bir "temizlik operasyonuyla" yönetimi ele aldı ve etkileri hala sürmekte olan üç yıllık cunta dönemini ilan etti.

Türkiye tarihinde kara bir sayfa olarak yazılan bugünü, efendileri ABD planlamıştı onlar adına. Darbenin hazırlıkları bizzat CİA odalarında

gerçekleştirilmişti. Öyle ya, darbeden sonra "bizim çocuklar başardı" diyen bu emperyalist efendiler değil miydi?

Aslında cevaplanması gereken en temel soru şu: 12 Eylül 1980'de neden askeri faşist bir darbe yapma ihtiyacı duydu egemenler? Cevabı oldukça da basit.

'80 öncesi dönem, ülkedeki toplumsal muhalefet hayli yükselmişti. İşçi ve emekçiler hak arama mücadelelerini büyütüyordu. Gençlik de kendi geleceği için yükseltmişti mücadelesini. Tüm bunlar "gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan bir dünya" özlemi ile bütünleşiyordu. Kısacası, mücadele artık patronların düzenini koruyan sömürü çarklarına karşı gelmeye başlamıştı.

Bu karanlığı yırtacak tek güç bizlerin mücadeleyi büyütmesidir. Hem ellerimizden zorla aldıkları haklarımızı geri almak hem de insanca yaşanabilir bir dünya yaratabilmek için yapabileceğimiz tek şey mücadele etmektir. 29 yıldır yayılan karanlığı aydınlatmanın tek yolu budur.

Böylesi bir dönemde patronlar da istedikleri gibi saldıramıyorlardı işçi ve emekçilere. En başta, şu çok bilinen 24 Ocak Kararları'nı hayata geçirmek için bu mücadeleleri bastırmaları gerekiyordu.

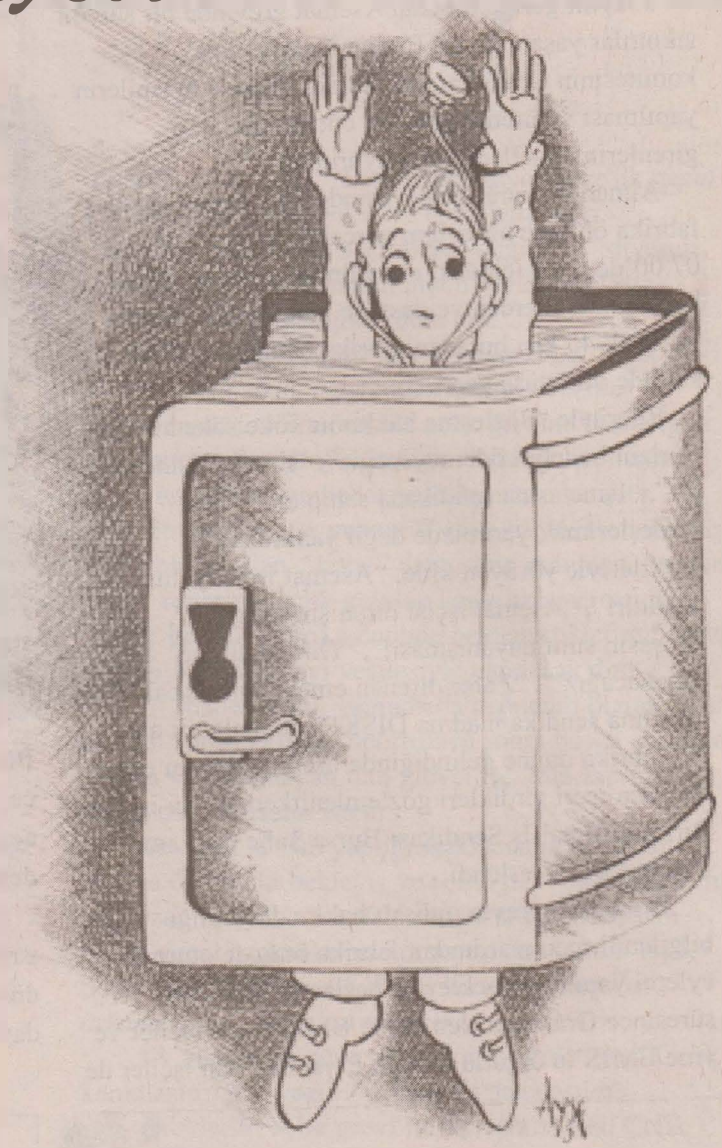
Tam burada da ordu devreye girdi. "Ülkenin birlik ve beraberliğini korumak" bahanesiyle yönetime el koydu. İlk icraatları da asalak patronların tüm ihtiyaçlarını gidermek oldu. Darbe ile patronlara unutulamayacak bir hizmet sundu. Tekstil sektörünün önde gelen patronlarından ve TİSK'in o zamanki başı olan Halit Narin'in *"Bugüne kadar hep işçiler güldü. Artık gülme sırası bizde"* sözleri bu durumunun açık bir kanıtı oldu.



12 Eylül karanlığı hala devam ediyor. Cunta döneminde yoğunlaştırılan saldırılar artarak sürüyor. İşçi ve emekçilerin haklarına yönelik gasplar son bulmuyor. Haklarını korumak için direnenlere ise, tıpkı o dönemdeki gibi, polis-asker saldırtılıyor.

Bu karanlığı yırtacak tek güç bizlerin mücadeleyi büyütmesidir. Hem ellerimizden zorla aldıkları haklarımızı geri almak hem de insanca yaşanabilir bir dünya yaratabilmek için yapabileceğimiz tek şey mücadele etmektir. 29 yıldır yayılan karanlığı aydınlatmanın tek yolu budur.

Meclis sağlık "faturası"nı emekçilere kesiyor!



Sağlıkta tasarruf adı altında işçi ve emekçilere ölümü dayatanlar, söz konusu kendileri olunca hiçbir masraftan, dahası usulsüzlükten de kaçınmıyor.

TBMM'nin sağlık harcamalarında bir yılda 3 milyon YTL'lik, "usulsüz fatura" düzenlenmesi bu konuda gösterilebilecek son örneklerden biri.

AKP hükümeti bütçe açığını kapatabilmenin araçlarından birini ilaç katkı paylarını arttırmak üzerinden şekillendirirken, TBMM'nin bir yıllık sağlık harcamasının tutarının **64.5 milyon** YTL olduğu belirlendi.

Meclis Faaliyet Raporu'nun Sağlık Hizmetleri Bölümü'nde, 2008 yılında milletvekili, personel ve bakmakla yükümlü oldukları kişilere ait toplam 64 milyon 405 bin 089 YTL tutarında 138 bin 713 adet sağlık faturası düzenlendiği belirtiliyor.

Fakat, milletvekili ve meclis personeli ile yakınlarına ait olan 3 bin 306 adet tedavi faturası çeşitli "eksiklikler" içeriyor. 2 milyon 749 bin 428 YTL tutan bu eksikliklerin giderilmesi için faturalar, hak sahiplerine ve ilgili sağlık kurum ve kuruluşlarına geri gönderildi.

42 milyon 996 bin 631 YTL tutarındaki 33 bin 699 adet tedavi faturası ise, tıbbi yönden incelenmesi ve haklarında 'Tıbbi İnceleme Tutanağı' düzenlenebilmesi için Meclis Başhabipliği'ne gönderildi.

Meclis Faaliyet Raporu'nun Sağlık Hizmetleri Bölümü'nde, *"Başhabiplikçe, 'Tıbbi İnceleme Tutanağı' ile reddedilen, tedavi yönetmeliklerine, sözleşmelere ve ilgili mevzuata göre ödenmesi mümkün bulunmadığı tespit edilen 1 milyon 763 bin 998 TL tutarındaki 1887 adet tedavi faturası hak sahiplerine, personele, ilgili sağlık kurum ve kuruluşlarına iade edilerek, haksız ödemenin yapılması engellenmiştir"* denilen raporda 664 adet de ilaç faturasının iade edildiği belirtiliyor.

"Milletvekili, personel ve bakmakla yükümlü oldukları kişilere ait toplam 12 milyon 532 bin 692 YTL tutarındaki 17 bin 227 adet ilaç faturasından 1 milyon 37 bin 547 YTL tutarındaki 664 adet ilaç faturası, yönetmelik ve ilgili mevzuat hükümlerine göre ödenmesi mümkün bulunmadığından, yani "eksiklik" olarak ifadelendirilen usulsüzlüklerden kaynaklı ilgili eczanelere iade edildi.

Milletvekillerinin kendi ve yakınlarının sağlıkları söz konusu olunca "tasarruf"u bir kenara itmesi bir kez daha sağlıkta piyasalaştırma uygulamalarının faturasının emekçilere kesildiğini gösterdi.

Grevdeki Asemat işçilerinden yürüyüş

8. ayını geride bırakan Asemat grevinde bir süredir sıkıntılar yaşanıyordu. Bunun üzerine grev komitesinin aldığı kararla fabrika önünde eylemlerin yapılması ve üretime devam etmek için içeri girenlerin engelleneceği duyuruldu.

Alınan bu karar çerçevesinde 20 Ağustos günü fabrika önünde bir eylem gerçekleştirildi. Saat 07.00'de OSB içindeki cami önünde toplanılmaya başlandı. İşçilerden ve desteğe gelenlerden oluşan yaklaşık 45 kişi buradan fabrika önüne doğru tek sıra halinde yürüyüşe geçti.

Ellerinde "Sözleşme hakkımız söke söke alırız", "Krizin bedelini ödemeyeceğiz", "Emekçi işine sahip çık", "İşine aşına sendikana sahip çık", "İşçi kardeşlerimiz, yerimizde değil yanımızda ol" dövizleriyle yürüyen kitle, "Asemat işçisi yalnız değildir!", "Asemat işçisi direnişin simgesi!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İnadına sendika inadına DİSK!" sloganlarını attı.

Fabrika önüne gelindiğinde üretime devam eden işçilerin içeri girdikleri gözlemlenirken grevci işçilere Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci seslendi.

Ekinci'nin grevin gidişatı hakkında yaptığı bilgilendirmenin ardından fabrika önünde oturma eylemi yapıldı ve bekleyişe başlandı. Bekleyiş süresince Grammer'den atılan BMİS üycsi işçiler ve yine BMİS'in örgütlü olduğu Prysmian'dan işçiler de desteğe geldiler. Böylelikle sayı 80'e ulaşmış oldu.

Halaylarla devam eden bekleyişin sonunda Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu ve BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş fabrika önüne geldiler. Burada Adnan Serdaroğlu bir açıklama yaptı.

Serdaroğlu konuşmasına direnen işçileri selamlayarak başladı. Selamlama "Direne direne kazanacağız!" ve "Zafer direnen işçilerin olacak!" sloganlarıyla karşılandı. Asemat'ta utanç verici görüntüler yaşandığını belirterek işverenin yasadışı üretim yaptığını söyleyen Serdaroğlu, işçilerin anayasaya güvenerek greve çıktıklarını, fakat yetkililere defalarca bildirmelerine rağmen bu yasadışı üretimi durdurmaya "kimsenin gücünün yetmediğini" belirtti. Serdaroğlu,"Garibanların sırtında boza pişiren devlet, sermayeye niye güç geçiremiyor?" dedi.

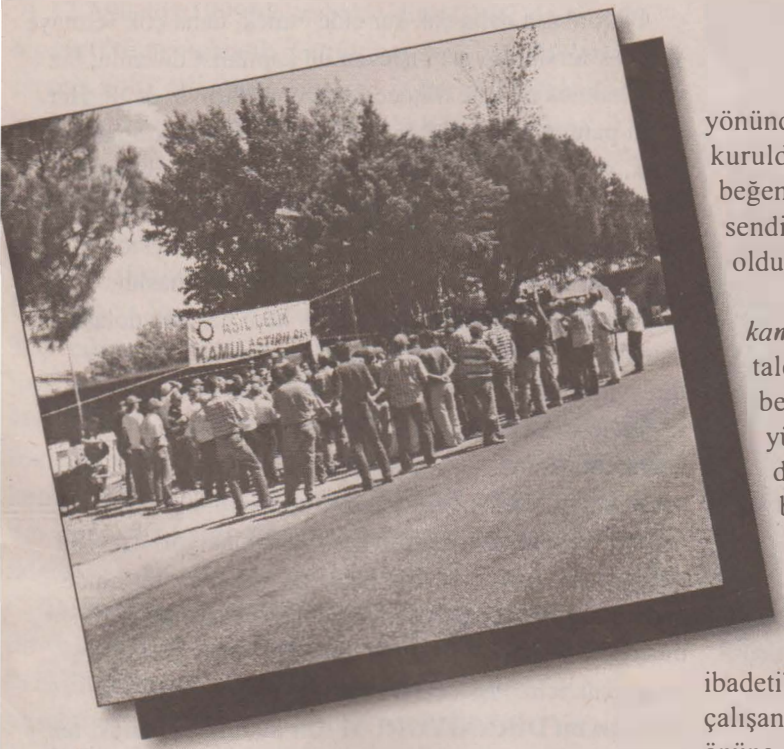
Bir geceyarısı teklifiyle çıkarılan Özel İstihdam Büroları'nı teşhir eden ve hükümetin Kürt açılımı gibi çeşitli konuları gündeme getirirken işçilere dair hiçbir açılım yapmadığını belirten Serdaroğlu, "Bu ülkede demokrasi yok" diyerek sözlerini noktaladı.

Asemat işçileri yaptıkları bu eylemle grevdeki ısrarlarını bir kez daha duyurmuş oldular. Şimdi bize düşen de grevdeki sınıf kardeşlerimize omuz vermek, dayanışmayı yükseltmek ve direnişi büyütmektir.





Asil Çelik işçileri açlık grevi ile kararlılıklarını haykırdı



8. ayına giren Asil Çelik grevi işçilerin kararlılığı ile devam ediyor. Grevin 203. gününde BMİS Genel Merkez yöneticilerinin de katılımıyla fabrika önünde toplanan işçiler grev ve direniş iradesini bir kez daha gösterdiler.

Saat 15.00'te fabrika önünde toplanan yaklaşık 100 işçiye seslenen BMİS Genel Başkanı Adnan Seradroğlu Türk Metal'e yüklendi. Serdaroğlu, son dönemde 25 bin Türk Metal üyesi işçinin işten çıkarıldığını fakat sendikanın hiçbiri için dava bile açmadığını belirtti.

Serdaroğlu'nun yaptığı konuşmanın ağırlığı ise Asil Çelik'e yönelikti. Bu fabrikanın en büyük handikabının iki sermaye grubunun gelecek planlaması yapamaması olduğunu belirterek işverenlerden birinin "iyi polisi" diğerininse "kötü polisi" oynadığını söyledi. Bununla beraber Asil Çelik'in kamulaştırılması gerektiğini de ifade etti.

Bazı işçilerin gönderdiği ve olumsuz ifadeler bulunan e-mailler olduğunu belirten Serdaroğlu işçilere sendikalarının ve yöneticilerinin kıymetini bilmeleri yönünde salık verdi. "Beni beğenmiyorsanız ilk genel kurulda indirin. Şubenizi ve temsilcilerinizi beğenmiyorsanız ilk seçimlerde değiştirin" diyerek sendika içi demokrasinin hiçbir yerde BMİS'te olduğu gibi olmadığını iddia etti.

Son olarak, grev bitene kadar "*Asil Çelik kamulaştırılsın, işverenden hesap sorulsun*" talebiyle fabrika önünde açlık grevine başladığını belirten Serdaroğlu işçilere "Yüreğinizi benim yüreğimin yanına koyarak benimle beraber direnmeye var mısınız?" diye sordu. İşçilerin hep bir ağızdan *"Varız"* demesinin ardından, bu saat itibariyle açlık grevine başladıklarını ve gece-gündüz fabrika önünde bekleyeceklerini belirtti.

Ramazan ayı vesilesiyle yapılacak dini ibadetlerinin yanında daha önemli olarak "sınıf ibadeti" yapacaklarını belirttikten sonra başka yerlerde çalışan ve çalışmayan tüm grevci işçilerin fabrika önüne çağırılmasını istedi.

Serdaroğlu'nun yaptığı açıklamanın ardından fabrika önündeki bekleyiş ve açlık grevi başlamış oldu. Bu sırada birçok işçi kafalarındaki soru işaretlerini bizzat genel başkanlarına sorma imkanı buldu. İşçiler Serdaroğlu'na; *"Siz dik durun biz sonuna kadar arkanızdayız"* mesajını verdiler.

İlk gün asılan grev pankartının altına "Asil Çelik kamulaştırılsın" yazılı bir pankart daha asıldı.

Grevlerini açlık grevi ile birleştiren Asil Çelik işçilerine Prysmian işçilerinden de destek geldi. BMİS'e üye Prysmian işçileri de bu süreçte yaptıkları eylemle Asil Çelik'teki direnişçi işçilere destek olma çağrısı yaptılar.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı arasında yapılan görüşmeler sonucunda, Bakanlığın Asil Çelik'te yaşanan sorunların çözümüne katkı sunacağı sözü üzerine açlık grevi 7. gününde sona erdirildi. Sonlandırılan açlık grevinin ardından yazılı bir açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu, eylemin amacına ulaştığını duyurdu.

"Direnişim, mücadeleye katılma çağrısıdır!"

100 günü aşkın bir süredir fabrika önünde direnişine devam eden Entes işçisi Gülistan Kobatan, direnişteki kararlılığını halen koruyor. Direnişin 100. gününde fabrika önünde yapılan bir etkinlikle bu ısrarını dile getiren Kobatan'ın direnişini bir kez daha selamlıyor, etkinlikte yaptığı 100. gün konuşmasını sunuyoruz...

Ben Entes Elektronik A.Ş. şirketinde işçi olarak çalışırken 13 Mayıs 2009 tarihinde işten çıkarıldım. İşten çıkarılma sebebi olarak kriz dendi. "Yaramazlık yapıyormuşsun" dendi. Ve kapının önüne kondum. "Yaramazlık yapıyormuşsun" dendiğinde anladım ki örgütlü olarak mücadele eden bir işçi olduğumu öğrenmişler. Fakat bir şeyi unutmuşlar. Benim işten çıkarılmaya karşı da mücadele edeceğimi. Krizin faturasının işçilere ödetilmesini reddettiğim için direnişe başladım. Ve 100 gündür onurum ve ekmeğim için direniyorum.

Hepimiz de biliyoruz ki, bu krizi yaratan işçiler ve emekçiler değil. Biz yıllarca sadece çalıştık. Bize verilen parayla hayatımızı sürdürmeye çalıştık. Patronlar ise sürekli olarak çalışma şartlarımızı insanı tüketen, köleleştiren duruma getirdiler. Bununla birlikte yaşam koşullarımız iyice zorlaştı. Ve bu yapılanlar patronların daha çok sermaye yapması içindi. Bizleri daha çok kar elde etmek için bir makine parçası gibi kullanıyorlar. Şimdi de aşırı üretim yapmalarının da sonucu olan krizi, bizlere fatura ediyorlar. Bizleri işten atıyorlar. İşte bu kabul edilebilir bir durum değil. İşçilerin hiçbir katkısı olmayan, kendi yarattıkları krizin bedelinin işçilere fatura edilmesi kabul edilemez. Ben de kabul etmiyorum. Ve direniyorum.

Bu krizle birlikte 100 binlerce işçi işsiz kaldı. Hemen her gün her şeye zam üstüne zam yapılıyor. Alım gücümüz gittikçe yok denecek kadar az bir düzeye düşüyor. Devletin kendi verdiği rakama göre açlık sınırı 800 TL. Oysa aynı devlet asgari ücreti 496 TL yapıyor. İşsizlik ödeneği bir ev kirasını bile karşılamıyor. İşsizlik fonunda biriken para işçiye değil, patrona veriliyor. Bunlar da yetmiyor kiralık işçi büroları açılmak isteniyor. Yani biz sessiz durdukça bu sermaye sistemi saldırdıkça saldırıyor. Patronuyla, sermaye devletiyle biz işçilere onca emeğimiz karşılığında reva gördükleri haksızlıktır. Ben bu durumu kabul etmiyorum ve direniyorum.

Patronların daha çok kar elde etmek, daha çok sermaye yapmak hırslarına göre işleyen bu kapitalist düzenin, biz işsiz kalınca ne hale düşeceğimiz umurlarında değil. Her şeyin paraya göre işlediği bu düzende parasız kalmak açlık, yoksulluk, ölüm demektir. İşsiz kalmak çöplerde ekmek toplamak, yiyecek aramaktır. İlkokula giden çocukların sokaklarda su satması, mendil satmasıdır. Fuhuşun, hırsızlığın, esrarın hayatı yozlaştırmasıdır. Çocuğu hastalanan bir işçinin kapı kapı hastane dolaşması demektir. Ve ben bugün bunları kabul etmediğim için direniyorum.

Bizlerin hak etmediği bu hayata kolayından sürüklenmemizin, patronların ve sermaye devletinin bu kadar kolay bizi köleleştirmesi yine bizim örgütsüz, dağınık ve tepkisiz olmamızdan kaynaklanıyor. Artık bu duruma dur demeliyiz. İşçi sınıfının mücadele tarihinde bizlere gösterilen yoldan yürümeliyiz. Direnmeliyiz, mücadele etmeliyiz. İşte ben de sadece bize gösterilen, kazanmak için başka çaremizin olmadığı yoldan yürüyorum. **DİRENİYORUM**. Bir kadın işçi olarak, tek başıma direniyorum.

Biliyorum ki insanca yaşayabileceğimiz bir hayatı kendi ellerimizle kurabiliriz. Bu hayatı kurabilmek için de artık bu haksızlıklara dur demeliyiz. Mücadele etmeliyiz. Aslında benim yaptığım ayrıca bir mücadele çağrısıdır. Benim direnişim mücadeleye katılma çağrısıdır. Hepimizin istediği sömürüsüz bir dünya ancak bu yoldan gidersek mümkün olacak.

Bu bayrağı işçi sınıfı için, insanlık için direnen mücadele eden Denizler'den, Habipler'den, Emine Ablalar'dan aldım. Direnen tüm işçilerden aldım. Ve benden sonrakilere şanıyla devredeceğim.

Bu dava bu direniş tüm işçi sınıfının sorumluluğundadır. Kazanması da yine işçi sınıfının göstereceği birlik, dayanışma ve mücadelesine bağlıdır.

Son olarak tekrar tüm işçileri bu sömürü düzenine karşı çıkmaya, mücadele etmeye çağırıyorum. Bugün benim sürdürdüğüm ve diğer tüm süren direnişlere desteğe bu yakılan ateşi büyütmeye çağırıyorum.

Bugün buraya gelen tüm emek dostlarına katıldıkları için de teşekkür ediyorum.

Marmara depreminin üzerinden 10 yıl geçti...

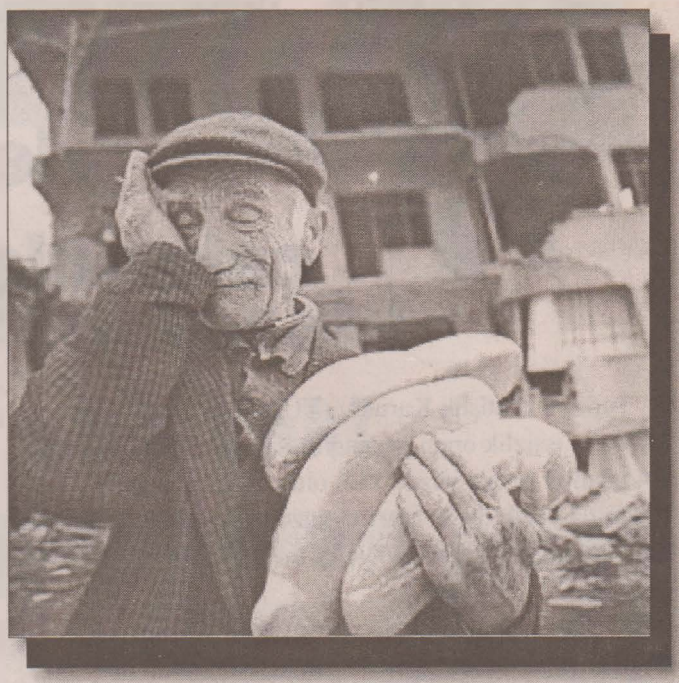
"Yaralarımız kanamaya devam ediyor!"

17 Ağustos 1999'da, sabaha karşı 03.02'de büyük bir gürültüyle uyandık. Gürültüye aynı büyüklükte bir sarsıntı eşlik ediyordu. Her yer ve her şey sallanıyor, koca koca binalar birkaç dakikada beton yığınına dönüşüyordu. Sarsıntı durdu. Sonra sesler gelmeye başladı beton yığınlarının altından: *"İmdat!", "Sesimi duyan var mı?"*

İzmit merkezli yaşanan ve etkisi Yalova, Adapazarı, İstanbul ve Bursa'ya uzanan Marmara depreminin üzerinden tan on yıl geçti. On yıl önce, 50 bin insanımızın ölüsü çıkartıldı yıkık duvarların altından. 100'e yakın insanımız da yaralı olarak "kurtuldu". 133 bin 683 binanın çöktüğü depremde, toplam 285 bin 211 konut ve 42 bin 902 işyeri hasar gördü. Sonucunda 600 bin kişi evsiz kaldı. Tüm bunları toplumsal bir travma izledi.

Daha enkazlar kaldırılmadan, insanların yıkık duvarların altında kalmış yakınlarını ararken, milletin "vekilleri" mecliste yeni sosyal yıkım ve kölelik yasalarını alelacele çıkarmakla meşguldüler. "Yaralar sarılacak. Devlet dimdik ayakta." diyen "yetkililer", bu doğal afetin bir katliama dönüşmesinin de yetkilileri oldular. Şimdi, tam on yıl sonra, bu "yetkililerden" biri, dönemin Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan bunu farkında olmadan itiraf etti. Bu konuda en ufak bir vicdan azabı çekmediği her halinden belli olan Okuyan *"Ankara yüzyılın en büyük depremine hazırlıksız yakalandı. Başkent uzun süre bölgeyle irtibat kuramadı. Yardımları bölgeye ulaştıramadı. Adapazarı, Yalova ve Gölcük'te ilk üç gün başıboşluk yaşandı"* dedi.

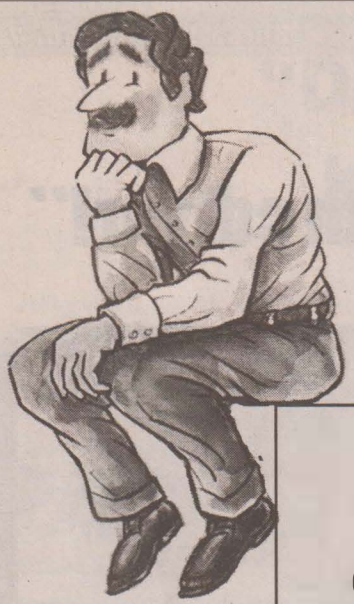
Depremzedelerin mağduriyeti sonrasında da devam etti. Kocaeli ve Sakarya'da açılan davalar ya zamanaşımına uğradı ya da mütehaitlerin lehine sonuçlandı. Depremzedelerin lehine sonuçlanan istisnai tazminat davalarının paraları dahi ödenmedi. Üstelik kaybeden tarafın avukatının vekalet ücreti ve mahkeme masrafları da depremzedelere kesildi. Bu parayı ödeyemeyen ailelerin evlerine şimdi birer birer haciz gelmektedir. Depremin sonuçları bu kadarla da sınırlı değil. 2000 yılında "yaraları sarmak" gerekçesiyle getirilen deprem vergilerinden, bu yıl sonuna kadar



27.2 milyar lira gelir elde edilecek. Ancak şuana kadar eldi edilen gelirin bile nereye harcandığını kimse bilmiyor. Bu paralarla gerçekleştirileceği söylenen deprem önlemleri çerçevesinde, kaçımızın evine gelinip gerekli denetimler yapıldı. %92'sinin güçlendirilmeyi beklediği okulların neden yalnızca 12 tanesinin yapıldığını kim, nasıl açılayabilir peki?

Aynı depremzedelerin mağduriyetine geçtiğimiz haftalarda bir yenisi daha eklendi. Irak Kızılayı'nın 10 milyon dolarlık bağış petrol yardımı ile depremzedelerin oturması şartıyla İzmit'te yapılan deprem konutları, şimdi kentin ayrıcalıklı zatları için lojman yapılıyor.Şimdiden 100'e yakın evdeki depremzedeler sokağa atıldı ve yerlerine Vali yardımcılarıyla daire müdürleri yerleştirildi. Yaşama ve barınma hakkını korunmak isteyen depremzedelere de polis defalarca saldırdı. Biber gazıyla, copla ve kaba dayakla depremzedeleri yaraladı ve gözaltına aldı.

Açıktır ki, bizim tam on yıldır aynı acıları yaşamamızın sorumlusu beton yığınları ya da taş duvarlar değildir. Öyleyse gerçek sorumlulardan bir an önce hesap sormamız gerekiyor. Yoksa en az bir on yıl daha aynı acıları yaşayacağımız kesin görünüyor.



Resmi işsizlik oranı 13.6
4 gençten 1'i işsiz...

"Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!"

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verilerine göre, Mayıs'ta işsizlik oranı geçen yılın aynı dönemine göre 4.4 puanlık artışla yüzde 13.6 oldu. İşsizlik oranı Nisan'da yüzde 14.9, Mart'ta yüzde 15,8 düzeyinde bulunuyordu. İşsizlik 16.1'le tarihi rekor düzeye çıkmıştı.

Türkiye genelinde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre 1 milyon 179 bin kişi artarak 3 milyon 382 bin kişiye yükseldi. Mevcut işsizlerin yüzde 11'ini (373 bin kişi) bu dönemde işten ayrılanlar oluşturdu.

Mayıs'ta istihdam edilenlerin sayısı, geçen yılın aynı dönemine göre 387 bin kişi azalarak, 21 milyon 455 bin kişiye düştü. Bu dönemde tarım sektöründe çalışan sayısı 69 bin kişi artarken, tarım dışı sektörlerde çalışan sayısı 455 bin kişi azaldı.

Kentlerte işsizlik kırsal bölgelerin iki katı

Kentsel yerlerde işsizlik oranı 5.4 puanlık artışla yüzde 16.5, kırsal yerlerde ise 2.5 puanlık artışla yüzde 7.8 oldu. Genç nüfusta işsizlik oranı geçen yılın aynı dönemine göre 8.3 puan artarak yüzde 24.9 düzeyine yükseldi. Genç nüfusta işsizlik Nisan'da 26.5 olmuştu.

Tarım dışı işsizlik oranı geçen yılın aynı dönemine göre 5.5 puanlık artışla yüzde 17 düzeyine çıktı. Bu oran erkeklerde geçen yılın aynı dönemine göre 5.4 puanlık artışla yüzde 15.8, kadınlarda ise 5.4 puanlık artışla yüzde 21.1 oldu.

Mayıs döneminde istihdam edilenlerin yüzde 25.3'ü tarım, yüzde 18.6'sı sanayi, yüzde 6'sı inşaat, yüzde 50.1'i ise hizmetler sektöründe yer aldı.

İş arama umudu kalmayanların sayısı 2.7 arttı

Mayıs'ta iş aramayıp, çalışmaya hazır olanların sayısı yüzde 7.3 artışla 1 milyon 944 bine yükselirken, iş bulma ümidi olmayanlar yüzde 2.7 artarak 723 bine çıktı.

Kronik işsizlik: Dört kişiden biri en az bir yıldır iş arıyor

Mayıs itibariyle işsizlerin profili şöyle:

* Yüzde 71.9'u erkek nüfur
* Yüzde 60.4'ü lise altı eğitimli
* Yüzde 26.1'i bir yıl ve daha uzun süredir iş arıyor
* İşsizler sıklıkla (yüzde 31.4) "eş-dost" vasıtasıyla iş arıyor
* Yüzde 90.1'i (3 milyon 47 bin kişi) daha önce bir işte çalışmış
* Daha önce bir işte çalışmış olan işsizlerin yüzde 47,4'ü hizmetler, yüzde 25.7'si sanayi, yüzde 16.8'i inşaat, yüzde 7.6'sı tarım sektöründe çalışmış, yüzde 2.5'i ise 8 yıldan önce işinden ayrılmış
* İşsizlerin yüzde 25.1'ini çalıştığı iş geçici olup işi sona erenler, yüzde 25.4'ünü işten çıkarılanlar, yüzde 14.2'sini kendi isteğiyle işten ayrılanlar, yüzde 9.8'ini işyerini kapatan/iflas edenler, yüzde 7.2'sini ev işleriyle meşgul olanlar, yüzde 8.2'sini öğrenimine devam eden veya yeni mezun olanlar, yüzde 10.1'ini diğer nedenler oluşturdu.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 480 * Fiyatı: 25 Kr * Eylül 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Ayten Özdoğan * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * Baskı: Özdemir Mat. Davutpaşa Cd. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 242 Topkapı / İstanbul Tel: (212) 577 54 92